

Sygn. akt III KZ 32/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **W. P.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 czerwca 2016 r.,

zażalenia ukaranego

na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lutego 2016r. odmawiające przyjęcia wniosku ukaranego W.P. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 5 czerwca 2006r., sygn. akt VII Waz [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 2 marca 2006r., sygn. akt VI W [...], na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w.

**postanowił:**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku ukaranego W. P. o wznowienie zakończonego prawomocnie wskazanego powyżej postępowania, motywując to tym, że mimo wezwania nie uzupełnił braku formalnego poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez obrońcę z wyboru w sytuacji, w której wyznaczona uprzednio obrońca z urzędu poinformowała Sąd o braku podstaw do owego wznowienia.

Z tym zarządzeniem nie zgodził się ukarany, składając zażalenie, które nie mogło zostać uwzględnione.

Podniesiona w środku odwoławczym argumentacja dotycząca prawomocnie zakończonego postępowania nie mogła być skuteczna, gdyż nie dotyczyła przedmiotu niniejszego postępowania.

Kluczowym dla oceny prawidłowości zaskarżonego zarządzenia pozostawał bowiem jedynie niekwestionowany fakt niezrealizowania obowiązku wynikającego z przymusu adwokacko – radcowskiego (art. 545 § 2 k.p.k.), który zadecydował o konieczności odmowy przyjęcia niespełniającego wymagań formalnych wniosku o wznowienie (art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.p.w.). Niewątpliwie przecież ukarany, będąc wezwany zarządzeniem z dnia 4 grudnia 2015r. (k. 31), które odebrał 28 grudnia 2015r. (k. 45), do usunięcia braku poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez podmiot fachowy takowego nie złożył, co w sposób oczywisty na podstawie powyższych regulacji zamykało drogę do jego merytorycznego rozpoznania.

Mając zatem na uwadze zaprezentowane okoliczności, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.